

SERVICIILE PUBLICE: DIMENSIUNI INSTITUȚIONALE ȘI FUNCȚIONALE

PUBLIC SERVICES: INSTITUTIONAL AND FUNCTIONAL DIMENSIONS

[https://doi.org/10.52327/1813-8489.2021.3\(111\).10](https://doi.org/10.52327/1813-8489.2021.3(111).10)
CZU: 351

Sorin BRADU,
doctorand,
Academia de Administrare Publică

SUMMARY

In the main, the demands on public services providers for resources and capabilities will be increasing at a time when their flexibility to maneuver and to respond will be increasingly constrained. Anyway, there are two main ways to provide public services: directly, by the services included into authorities of public administration structures, and a delegated-out way, to the other service providers. While there are many differences between the countries in the extent and the ways in which public services are delegated-out, the main factors that will influence behavior are common to all the countries. The public service sector in Europe is vast and complex, because there is no general consensus on what constitutes a „public service”, and the activities included under the term can vary significantly between countries.

Keywords: public service, public service management, public administration.

REZUMAT

În general, tendințele furnizorilor de servicii publice pentru resurse și capacități vor crește la un moment în care flexibilitatea lor de a manevra și de a răspunde va fi din ce în ce mai limitată. Oricum, există două modalități principale de furnizare a serviciilor publice: direct, către serviciile incluse în autoritățile structurilor administrației publice și o modalitate de delegare, către ceilalți furnizori de servicii. Deși există multe diferențe între țări în ceea ce privește amploarea și modalitățile prin care serviciile publice sunt delegate, principalii factori care vor influența comportamentul sunt comuni tuturor țărilor. Sectorul serviciilor publice din Europa este vast și complex, deoarece nu există un consens general cu privire la ceea ce constituie un „serviciu public”, iar activitățile incluse în termen pot varia semnificativ între țări.

Cuvinte-cheie: serviciu public, managementul serviciului public, administrație publică.

În sens organic sau formal, serviciul public era caracterizat ca fiind o organizație, o întreprindere girată de administrație, iar în sens material, serviciul public era socotit ca fiind orice activitate care avea ca scop satisfacerea unui interes general (indiferent de natura organizației care o exercită) [1].

În ceea ce privește literatura românească de specialitate putem afirma că cele două sensuri ale noțiunii de serviciu public se regăsesc în definițiile date în lucrările de drept administrativ [2].

Accentuând sensul material al noțiunii de serviciu public, în doctrina franceză este

definit ca „acea activitate a cărei realizare trebuie asigurată, reglementată și controlată de către guvernanți, deoarece îndeplinirea acesteia este indispensabilă pentru realizarea și dezvoltarea interdependenței sociale și deoarece, prin natura sa, nu poate fi în mod complet îndeplinită decât prin intervenția guvernanților” [3].

Având în vedere sensul organic al acestei noțiuni, serviciul public a fost definit ca „un organism administrativ, creat de stat, oraș, județ sau comună, cu o competență determinată, cu mijloace financiare procurate din patrimoniul general al administrației publice care l-a înființat, pus la dispoziția publicului pentru a satisface în mod regulat și continuu o cerință cu caracter general, căreia inițiativa particulară nu ar putea să-i dea decât o satisfacție incompletă și intermitentă” [4].

Serviciile publice pot fi realizate în maniere diferite. Una din principalele caracteristici ale teoriei modalităților de gestiune este că acestea au crescut progresiv ca număr și s-au diversificat.

Elementul principal care a determinat „explozia” numărului și tipurilor de servicii publice îl reprezintă multiplicarea problemelor cetățenilor, precum și exigențele acestora vis-a-vis de eficacitatea și promptitudinea cu care serviciul public răspunde solicitărilor care îi sunt adresate.

Administrația trebuie să facă față acestor exigențe dintr-o dublă perspectivă: să răspundă nevoilor receptate în societate și să-i gestioneze propria activitate, în bune condiții.

Pe acest fond a apărut o alternativă pentru gestionarea directă a serviciilor publice de către administrație: gestiunea delegată. Se estimează că această modalitate de gestiune se va dezvolta din ce în ce mai mult deoarece oferă colectivităților un mijloc sau un instrument prin intermediul căruia sunt satisfăcute nevoile cetățenilor. Doctrina franceză amintește trei moduri clasice de

gestiune: regia, stabilimentul public și concesiunea [6].

Un serviciu public este organizat în regie atunci când el este exploatat direct de către autorități sau de către agenții persoanelor publice de care aceștia depind. El este organizat ca și stabiliment public atunci când este exploatat de către o persoană publică recunoscându-i-se acesteia personalitate juridică autonomă.

Serviciul public este concesiionat atunci când gestiunea sa este încredințată de către autoritățile publice prin intermediul unei convenții (contractul de concesiune) unui particular care-și asumă responsabilitatea funcționării sale. Transferul deplinei responsabilități privind organizarea și gestionarea în condiții optime a serviciilor publice către consiliile locale și primari, precum și reiterarea ideii potrivit căreia sprijinul administrației centrale poate fi cerut numai la cerere, deschide câmp liber unor opțiuni în reorganizarea acestor servicii.

Dat fiind caracterul permisiv al actualului cadru legislativ cu privire la modalitățile de gestionare a serviciilor publice, consiliile locale vor trebui să opteze între varianta integrării (servicii în cadrul primăriei, regii nespecializate) și cea a delegării către societăți comerciale, pe baze contractuale, asigurând astfel premisele unei evoluții normale a serviciilor, în consens cu principiile economice și democratice. Astfel, în ceea ce privește modurile de gestiune a serviciilor publice există două forme consacrate: gestiunea directă, când autoritățile administrației publice desfășoară chiar ele însele servicii publice și, gestiunea delegată.

A. În cazul gestiunii directe, realizată prin servicii specializate, localitatea își asumă în întregime, prin Consiliul local, politica, gestiunea și controlul serviciului public [6].

Dar nu putem omite că în această situație pot apărea o serie de dezavantaje. Avem în special în vedere producerea unor mu-

tații în centrul de greutate al preocupărilor primarului sau viceprimarului către problemele cotidiene ale gestiunii serviciilor organizate și gestionate sub această formă. Această formă exclude pentru o perioadă de timp orice modalitate și posibilitate de concurență și este influențată de mutațiile politice care se produc în cadrul organului local ales.

Totodată, bugetele locale se amplifică cu toată gestiunea serviciilor, existând risc fluctuației alocăției bugetare în condițiile transferurilor posibile în cadrul aceluiași buget spre alte sectoare pe bază de evaluare a posibilităților.

În concluzie, putem afirma că gestiunea directă, prin servicii specializate ale consiliilor locale este recomandată numai pentru comunitățile mici, precum și în cazul unor servicii fără complexitate tehnică, care au un caracter administrativ-bugetar. Regia autonomă – ca formă de organizare a agenților prestatori – realizează o formă de gestiune intermediară, între cea directă și cea delegată. Ea a avut efecte benefice în: asigurarea stabilității în funcționarea serviciilor publice, asigurarea contracarării tensiunilor dintre patronat și sindicate, identificarea importanței serviciilor publice locale în viața economico-socială a comunității și a nevoilor acesteia.

B. Gestiunea delegată este forma prin care, păstrându-se deplina responsabilitate publică, autoritatea apelează la o societate comercială pentru realizarea serviciului, pe bază contractuală.

Termenul de delegare a serviciilor publice a fost utilizat din ce în ce mai mult din anii '80, după lansarea colecției lui Jean-Francois Auby – Servicii publice locale [2].

Ulterior, termenul a fost introdus în terminologia de specialitate pentru a fi utilizat în literatura juridică și financiară. Acest termen este utilizat cu toate că unii juriști ezită să-l folosească [5].

Trebuie, înainte de toate, să amintim

care sunt modurile de executare a serviciului public, prezentate în acest context. Literatura românească de specialitate consacră, ca forme de delegare, împrumutul, regia interesată și concesiunea.

Împrumutul este modalitatea de gestionare a serviciilor publice în cadrul căreia autoritatea administrativă remite unui particular un echipament în vederea exploatarea acestuia pe riscul și pe răspunderea sa în schimbul unei remunerații [6].

Regia interesată este forma de gestiune delegată prin care administrația împuternicește un particular să asigure funcționarea unui serviciu, conservându-și responsabilitatea financiară.

Concesionarea este forma de gestiune delegată prin care autoritatea administrației publice desemnează o persoană în vederea administrării și gestionării serviciului public pe o perioadă determinată de timp pe riscul și răspunderea acesteia în schimbul unei remunerații plătită din tarifele obținute din exploatarea serviciului [6].

Concesionarea se realizează printr-un contract administrativ încheiat între autoritățile administrative și persoane fizice sau juridice private. Concesionarul realizează investițiile necesare pentru realizarea serviciului public, investițiile fiind recuperate din taxele percepute de la utilizatorii serviciului public.

Contractul de concesiune cuprinde două părți distincte: convenția încheiată între părți și caietul de sarcini. De fiecare dată, contractul de concesiune va prevedea interdicția pentru concesionar de a subconcesiona, în tot sau în parte, unei alte persoane obiectul concesiunii.

În contractul de concesiune trebuie precizate, în mod distinct, categoriile de bunuri ce vor fi utilizate de concesionar în derularea concesiunii, respectiv: a) bunurile de retur care au făcut obiectul concesiunii, precum și cele care au rezultat în urma investițiilor impuse prin caietul de sarcini

și care revin de plin drept, gratuit și libere de orice sarcini concedentului, la expirarea contractului de concesiune; b) bunurile de preluare care sunt bunurile ce au aparținut concesionarului și au fost utilizate de către acesta pe durata concesiunii și care, la expirarea contractului de concesiune, pot reveni concedentului, în măsura în care acesta din urmă își manifestă intenția de a prelua bunurile respective în schimbul plății unei compensații egale cu valoarea contabilă actualizată, conform dispozițiilor caietului de sarcini; c) bunurile proprii care, la expirarea contractului de concesiune, rămân în proprietatea concesionarului.

În vederea delegării serviciului public sunt necesare următoarele etape: pregătirea, elaborarea, negocierea și încheierea contractului.

Acestea diferă în funcție de natura serviciului și de condițiile concrete existente în comunitatea respectivă.

Indiferent care sunt acestea, contractul trebuie să țină cont de aspecte cum ar fi: unitatea de exploatare a serviciului, riscurile preluate de prestator, riscurile care rămân în sarcina colectivității; responsabilitatea și modalitatea de finanțare a cheltuielilor de capital, de întreținere, renovare și modernizare; durata contractului; condițiile și garanțiile cu privire la calitatea serviciului; responsabilitatea luării deciziei cu privire la nivelul și modificarea tarifelor; modalitatea de remunerare a unității prestatoare; modalitatea de control a mecanismelor financiare precum și a profitului unității prestatoare; ce pârghii poate folosi comunitatea pentru realizarea controlului serviciului; modalitatea de încetare a contractului și procedurile de restituire a lucrărilor și garanțiilor.

Concesiunea trebuie delimitată de alte modalități de gestionare a domeniului public. Este necesar în acest sens să ne referim la distincția dintre concesiune și dreptul de administrare, precum și la distincția dintre concesiune și închiriere.

În ceea ce privește dreptul de administrare, se poate spune că se aseamănă cu dreptul de concesiune prin aceea că ambele drepturi sunt drepturi reale asupra unui bun proprietate publică, fiind în același timp și modalități de utilizare a domeniului public. Se diferențiază, în primul rând, din punct de vedere al titularilor. Dreptul de administrare aparține numai regiilor autonome, prefec-turilor, autorităților administrației publice centrale și locale ori altor instituții de interes național, județean, local, în timp ce calitatea de concesionari o pot avea numai persoanele fizice ori juridice de drept privat.

Un al doilea element de diferențiere este modalitatea de realizare, și anume, darea în administrare se realizează printr-un act administrativ de autoritate (hotărâre a Guvernului, consiliului județean sau local), iar concesiunea se realizează printr-un act administrativ de gestiune (contractul) care, împreună cu hotărârea de a concesiona serviciul public, creează caracterul mixt al concesiunii [1].

În ceea ce privește sublinierea diferențelor dintre concesiune și închiriere, se poate spune că acestea derivă în primul rând din efectele pe care le produc: contractul de concesiune este un contract constitutiv de drepturi reale, în timp ce contractul de închiriere este un contract constitutiv de drepturi de creanță. Pe de altă parte, concesionarul plătește o redevență, aceasta fiind proporțională cu beneficiile obținute în urma exploatarei bunului sau serviciului concesionat.

Avantajele înființării de societăți comerciale și a gestiunii delegate a serviciilor publice se regăsesc în mai multe aspecte [9].

Un prim avantaj pe care l-am putea aminti este separarea funcțiilor de gestiune propriu-zisă a serviciilor de cele de stabilire a politicii și strategiei serviciilor, precum și controlul asupra modului de realizare a acestora, care revine autorităților publice locale.

În al doilea rând, se poate sublinia faptul că apar relații contractuale între consiliile locale și societățile comerciale prestatoare, ceea ce determină o definiție a raporturilor dintre părți și a standardului minim impus cu privire la calitatea și cantitatea serviciilor.

Un exemplu de gestionare directă sunt serviciile comunitare pentru cadastru și agricultură, înființate la nivelul unităților administrativ-teritoriale - comune, orașe și municipii.

Serviciile comunitare pentru cadastru și agricultură se constituie în compartimente distincte, organizate în cadrul aparatului propriu al consiliilor locale.

Aceste servicii sunt servicii publice cu personalitate juridică în subordinea consiliilor locale, finanțate din venituri extrabugetare și din subvenții acordate de la bugetul local [9].

Îndrumarea tehnico-metodologică a serviciilor comunitare pentru cadastru și agricultură se asigură de către oficiile județene de cadastru, geodezie și cartografie și de direcțiile generale județene pentru agricultură.

Atribuțiile acestor servicii presupun prestări de servicii la cererea cetățenilor și se execută pe bază de taxe stabilite de consiliile locale, potrivit reglementărilor legale. De asemenea, pentru preluarea și valorificarea produselor agroalimentare de la producătorii individuali, de la exploatațile agricole asociative și de la exploatațile familiale, consiliile locale ale comunelor, orașelor și municipiilor vor înființa societăți comerciale.

Astfel de societăți comerciale se pot înființa și prin asocierea între mai multe consilii locale. Serviciile pentru cadastru și agricultură vor sprijini, vor coordona înființarea unor asemenea societăți comerciale și vor acorda consultanță și sprijin producătorilor în valorificarea producției agricole vegetale și animaliere.

Raporturile dintre autoritățile administrației publice locale și prestatorii de servicii de transport public local de călători se

bazează pe relații contractuale stabilite în conformitate cu contractul de concesiune a serviciului respectiv.

Serviciile de transport public local de călători. Acest tip de servicii publice se poate realiza prin delegarea gestiunii. Concesiunea sau delegarea serviciului de transport public local de călători se face în condițiile stabilite prin contractul-cadru de concesiune și prin regulamentul-cadru de delegare sau de concesiune a serviciilor publice locale de transport local de călători aprobate prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Ministerului Administrației Publice.

Operatorii de transport public local de călători sunt societățile comerciale, regiile autonome și serviciile de interes local autorizate, care prestează servicii publice în condițiile stabilite de autoritățile administrației publice locale, în temeiul legii.

Privatizarea operatorilor de transport public local de călători se poate face numai pe baza hotărârii consiliului local sau județean sub a cărui autoritate își desfășoară activitatea.

Privatizarea, respectiv vânzarea bunurilor din domeniul privat al unității administrativ-teritoriale, se poate face numai în cadrul procedurii de delegare sau de concesiune a serviciilor de transport public local de călători, prin licitație publică.

Serviciile publice de salubritate a localităților. Este un serviciu public local de gospodărie comunală, organizat, coordonat, reglementat, condus, monitorizat și controlat de autoritățile administrației publice locale. Serviciul public de salubritate este parte componentă a serviciilor publice de gospodărie comunală. Gestiunea serviciilor publice de salubritate se realizează în următoarele modalități: gestiune directă și gestiune indirectă sau gestiune delegată.

Alegerea formei de gestiune a serviciilor publice de salubritate se face prin hotărâre a consiliilor locale sau județene, după caz. În cadrul gestiunii directe, autoritățile ad-

ministrației publice locale își asumă toate sarcinile și responsabilitățile privind organizarea, conducerea, administrarea și gestionarea serviciilor publice de salubritate.

Gestiunea directă se realizează prin compartimente ale consiliului local, organizate ca servicii publice și autorizate conform legii.

În cazul gestiunii delegate autoritățile administrației publice locale pot apela, pentru realizarea serviciilor de salubritate, la unul sau mai mulți operatori de servicii publice, cărora le încredințează, în baza unui contract de delegare a gestiunii sau de concesiune, gestiunea propriu-zisă a serviciilor de salubritate, precum și administrarea și exploatarea sistemelor publice necesare în vederea realizării acestora [9].

Delegarea gestiunii sau concesiunea se face în condițiile respectării contractului-cadru de delegare sau de concesiune și a regulamentului-cadru de delegare sau de concesiune a serviciilor publice locale. Acestea se aprobă prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Ministerului Administrației Publice. Contractul de delegare a serviciului public de salubritate va cuprinde în mod obligatoriu clauze referitoare la cantitatea și calitatea serviciului prestat și la indicatorii de performanță: ritmicitatea serviciului, tarifele practicate și modul de încasare a facturilor, redevențe, răspunderea contractuală, forța majoră, durata contractului, clauze speciale privind rezilierea contractului etc.

Delegarea se poate realiza fie integral, fie parțial (de exemplu, numai activitățile de operare și gestionare). Operațiunile de delegare și încredințare se pot realiza numai prin licitație publică organizată în condițiile legii. Patrimoniul public și patrimoniul privat al unităților administrativ-teritoriale, utilizate pentru prestarea serviciilor publice de salubritate, vor fi încredințate spre administrare, pe perioada contractului de concesiune sau de delegare de gestiune, prestatorului de servicii publice de salubritate

cu care s-a încheiat contractul, iar acesta va plăti proprietarului o redevență.

Serviciile publice comunitare de evidență a persoanelor.

Finanțarea cheltuielilor serviciilor publice comunitare se asigură din venituri extrabugetare și din subvenții de la bugetele locale, județene, respectiv al municipiului București, după caz.

Serviciile publice comunitare pentru situații de urgență. Serviciile publice comunitare pentru situații de urgență, denumite în continuare servicii publice comunitare, se organizează în subordinea consiliilor locale ale comunelor, orașelor, municipiilor și ale sectoarelor municipiului București.

Serviciile publice comunitare și Inspectoratul fac parte din forțele de protecție ale sistemului de securitate națională, având ca scopuri principale: apărarea vieții, bunurilor și mediului împotriva incendiilor și dezastrelor, precum și realizarea măsurilor de protecție civilă. Sunt servicii voluntare și profesionale.

Modalități de gestiune și organizarea a serviciului public în alte sisteme de drept. *Modelul spaniol.* Făcând parte din familia romană, dreptul spaniol cunoaște de asemenea noțiunea de serviciu public, chiar dacă aceasta nu este definită în mod expres în legislație. Rămâne în sarcina doctrinei să definească noțiunea de serviciu public în cadrul mai larg al funcțiilor publice îndeplinite de stat. Doctrina spaniolă se aliază doctrinei franceze în ceea ce privește activitățile serviciului public de activitățile private de interes general.

Doctrina distinge între serviciile publice de asistență (de binefacere, sănătate, educație) care nu se exercită sub un regim de monopol, lăsând loc inițiativei private, și serviciilor publice economice, pe de altă parte. Astfel „Ley de Bases de Regimen local 7/1985” prevede că anumite activități sau servicii esențiale (colectarea gunoierului menajer, furnizarea de gaze, piețele, trans-

portul public de călători, pompele funebre) sunt rezervate colectivităților locale, fără a fi influențată prin aceasta modalitatea de gestiune. [11]

Percepția noțiunii de serviciu public în Spania este influențată semnificativ de teoria franceză referitoare la serviciul public și înțelege serviciul public ca activitate administrativă ce vizează prestații către public prin intermediul unei organizații create din rațiuni de interes general. În cadrul principiilor care guvernează serviciul public în Spania noțiunea de „serviciu public”, conținută în art. 282 din Constituție vizând limitarea exercitării dreptului la grevă, este o expresie a principiului de continuitate care apare de asemenea în legislația referitoare la contractele de gestiune a serviciilor publice.

În sistemul juridic spaniol se face distincția între gestiunea directă, ce implică patrimoniul de stat, gestiunea indirectă, ce implică capitalul privat, și gestiunea mixtă, ce implică atât sectorul public, cât și pe cel privat. În cazul gestiunii directe, exemplul cel mai evident este cel al „gestion indiferenciada” ce echivalează cu noțiunea de regie din dreptul francez. Este modelul de gestiune caracteristic de birocrație administrativă, deci un mod de gestiune inadecvat pentru administrarea serviciilor publice economice.

Colectivitățile locale nu pot recurge la acest mod de gestiune decât în cazuri expres prevăzute de lege. În cadrul unui mod de gestiune mai elaborat, administrația conferă gestiunea serviciilor unor structuri specializate din organigrama proprie, fără a le acorda însă personalitate juridică. Această modalitate de gestiune este adesea folosită pentru serviciile de asistență și se regăsește și în cazul serviciilor locale.

Gestiunea directă, la fel ca cea mixtă, utilizează forme contractuale. Astfel, prin contractul de gestiune al serviciilor publice administrația publică încredințează unei persoane fizice sau morale gestiunea unui

serviciu public administrația publică rămânând titulară.

Contractul de gestiune a serviciului public este recunoscut ca fiind un contract administrativ.

Pentru ca administrația publică să poată încredința administrarea unui serviciu public particularilor, trebuie ca serviciul să fie de natură economică și să nu presupună exercițiul autorității publice. Sunt prevăzute în legislația de specialitate diferitele prerogative ale administrației, printre care, în mod special, autoritatea de control, de conducere, de inspecție și chiar de sancțiune pentru a se asigura bunul mers al serviciului încredințat, capacitatea de a interpreta și modifica un contract din rațiuni de interes public corespunzător problemelor neprevăzute în respectarea echilibrului financiar al controlului. În acest sens, administrația poate chiar reduce durata contractului. De asemenea, sunt recunoscute și alte modalități contractuale de realizare a serviciilor publice: concesiunea, acordul, „gestiunea interesată” și societatea de economie mixtă.

În cazul concesiunii, administrația rămâne titulară de serviciu chiar și când acest serviciu este încredințat concesionarului care își asumă riscurile economice ale întreprinderii sale. Natura juridică a concesiunii a generat, în Spania, controversa: este vorba de un act unilateral, de un contract sau de o situație mixtă [11].

Tradițional, forma contractuală a fost de asemenea utilizată, fiind văzută ca un contract administrativ. Astfel, nu concesiunea în sine are o natură mixtă, ci situația concesionarului care este afectat de autoritatea de reglementare în materie de organizare a serviciului public. În ceea ce privește conținutul contractului, partenerul contractual al administrației este obligat să presteze serviciul cu continuitatea prevăzută, garantând particularilor dreptul de utilizare în condițiile stabilite prin intermediul tarifelor aprobate și asigurând ordinea serviciului prin

emiterea unor instrucțiuni operative (fără a prejudicia dreptul de control al administrației).

Contractul poate să prevadă negocierea revizuirii prețurilor, ceea ce favorizează contractanții care au încheiat acordul cu administrația.

Documentul respectiv este un acord de prestări de servicii cu o altă entitate publică sau privată sau cu particulari, pentru a utiliza serviciile pe care autoritățile îl girează deja, fără a înființa o nouă persoană juridică. Este vorba, cel mai adesea, de soluții temporare pentru a se face față situațiilor urgente, situații în care administrația profită de existența unui serviciu pe care tot ea trebuie să-l asigure unei alte entități.

Concluzii. Gestiunea interesată și societatea de economie mixtă sunt modalități mixte de gestiune a serviciilor publice. Gestiunea interesată comportă exploatarea în comun de către administrație și de către un particular a unui serviciu public, fără a se crea însă o nouă persoană juridică. Atât administrația, cât și asociatul său sunt interesate de rezultatele funcționării serviciului în proporțiile stipulate prin contractul încheiat între ele.

Societatea de economie mixtă permi-

te gestionarea serviciului public de către o entitate de drept comercial cu participarea financiară a statului. Astfel, se poate spune că serviciul public, ca activitate, este legat indisolubil de ideea de interes general și de voința autorităților publice care decid la ce moment și în ce modalitate se va satisface acel interes.

Modalitatea de satisfacere a interesului public se referă și la variantele de gestiune (directă sau delegată) pe care le vor stabili pentru un serviciu public sau altul. În prezent, se observă tendința din ce în ce mai clară de a „externaliza” activitățile care fac obiectul serviciilor publice, preferându-se, de la o țară la alta, modele diferite.

Este o certitudine faptul că problemele cetățenilor, precum și exigențele acestora în ceea ce privește eficacitatea serviciului public și promptitudinea cu care se răspunde solicitărilor au crescut ca număr și s-au acutizat.

În acest context, autoritățile publice vor trebui să identifice „formula” cea mai potrivită pentru a face față acestei situații, respectiv să creeze cadrul în care va fi creat, va fi organizat și în care va funcționa un anume serviciu public, deci implicit va fi aleasă și modalitatea de gestiune.

BIBLIOGRAFIE

1. Andre de Laubadere, Jean-Claude Venezia, Droit administratif general, Organisation et action de l'administration, tome I, XV-eme edition, Paris, 1999.
2. Antonie Iorgovan, Drept administrativ. Tratat elementar, vol. II, E. Nemira, 1996.
3. G. E Braun, J. Beckert – Productivitätsunterschiede bei kommunalen Eigenbetrieben und kommunalen Gesellschaften – am Beispiel der Sparte Verkehr, 1989.
4. J.B. Foucauld, Services publics. Questions d'avenir. Ed. Odile Jacob, Paris, 1995.
5. Christopher Pollitt and Stephen Harrison - Public Services in Europe, T.G Press LTD, Cornwall, 1994.
6. Guy Teryn (ediție îngrijită) La gestion des services publics locaux dans l'Europe de demain, Ed. Litec, Paris, 1994.
7. Jean-Francois Auby – Delegation de service public, PUF, Paris, 1995.
8. C. Manda, Doina Banciu și C. Manda – Administrația publică și cetățeanul. Structuri, Autorități și Informație publică, ed. Tehnică, București, 1997.
9. P. Negulescu, Tratat de drept administrativ, vol. I, Principii generale, București, 1934.

10. M. Oroveanu, Teoria generală a serviciului public, „Studii de drept românesc” nr. 3/1994.
11. O Raymundie, Gestion deleguee des services public en France et en Europe, Ed. Le Moniteur, Paris, 1995.
12. Rodica Narcisa Petrescu, Drept administrativ, Ed. Cordial Lex, Cluj-Napoca, 2001.

Prezentat: 5 septembrie 2021.

E-mail: sorin_bradu@yahoo.com